

Voor mensen die houden van mysterie

De Amsterdamse Christine Oele is VanWyck. „Maar eigenlijk wordt het steeds meer de groepsnaam.” FOTO PAUL BERGEN

Engelstalige liedjes in uiterst sobere arrangementen, die door hun onnadrukkelijkheid alleen maar aan kracht lijken te winnen. Sommige zijn verhalend. VanWyck maakt eindelijk wat ze wil maken.

PETER BRUYN

Half november verscheen de mooiste Nederlandse popplaat van 2019. Op de valreep, of eigenlijk al te laat voor de 'jaarlijstjes' van de grote muziekbladen. Natuurlijk is 'mooiste popplaat' een subjectieve vaststelling. Zoals je je ook mag afvragen in hoeverre *Molten Rock* van VanWyck nog wel een 'popalbum' is. Twaalf schitterende, sobere en diepgravende liedjes van een vrouw die de veertig is gepasseerd en mijlener afstaat van alles wat op de populaire radio- en televisiezenders kakt en schreeuwt.

VanWyck is het pseudoniem van de Amsterdamse Christine Oele. „Maar eigenlijk wordt het steeds meer de groepsnaam”, zegt de zangeres die met een vijfkoppige begeleidingsband optreedt. Ooit, in de jaren negentig, rapte ze en speelde klavieren bij de dancepopband Hit the Boom. Daarna volgde het duo-project Nevada Drive dat nooit werkelijk doorbrak.

„Ik schakelde voortdurend heen en weer. Tussen studie en muziek. Tussen werk en muziek. Op een gegeven moment, in 2010, werden we als Nevada Drive uitgenodigd op het festival Into The Great Wide Open. Rene Ahoud, met wie ik het duo vormde, voelde zich veel prettiger in de studio, dus ging ik alleen. En er gebeurde iets met dat publiek. Dat

‘Toen ik jonger was voelde ik mij nooit goed genoeg’

was misschien wel het omslagpunt. Het moment dat ik dacht: ‘Als ik nog echt iets wil in de muziek moet ik er nu voor honderd procent voor gaan, anders gebeurt het niet.’ De andere schepen achter mij verbranden en de kansen op maatschappelijk succes van mij afwerpen. Toen ik jonger was voelde ik mij nooit goed genoeg. Ik vond dat ik niet goed genoeg gitaar speelde, bijvoorbeeld. Maar op een gegeven moment realiseerde ik mij dat ik gewoon moest maken wat ik wilde maken...”

Na twee ep's met een handvol liedjes, halverwege dit decennium, was er in 2018 het album *Average Woman* dat door fijnproevers direct werd opgepikt. „Toen ik daaraan begon dacht ik: Ik heb misschien nog maar één kans om een plaat te maken. Laat ik dan in ieder geval zeggen wat ik wil zeggen.”

Het nieuwe *Molten Rock* sluit daar naadloos op aan, maar is wellicht nog wel beter. De liedjes prikkelen de verbeelding door een paar feiten te geven, zonder het 'plot' van het verhaal te verklappen – als een losse

scene die uit een film is geknipt. *Supermarket Line* bijvoorbeeld, waarin wat ervaringen passeren die iedereen wel kent uit de rij voor de kassa: de alcoholist met zijn bliken bier, de bejaarde zoekend naar kleingeld, de luid pratende studenten. Daarnaast zijn er abstractere liedjes als *Like an Ambush* waarin het veel meer om een bepaalde sfeer lijkt te gaan dan om een verhaal.

„Die narratieve nummers komen vaker in een soort gedachtestroom, een *stream of consciousness*, terwijl de meer abstracte songs echt een puzzel zijn om te schrijven. Precies de juiste woorden vinden. *Like an Ambush* kun je lezen als een tekst over de liefde, maar is ook een strijd met de muze. Gevangen worden of iets vangen.”

Die laatste zin verradt al de dualiteit. Het besef dat dingen niet eenduidig zijn. De grillige waarheid. De complexiteit en contradicties die je iedere dag ervaart. Een thema dat Oele benoemt in een persbericht bij de plaat. In de titel *Molten Rock* zit het eigenlijk ook al vervat. In het nummer *Make of me* nog concreter, als ze zingt: „*I'll see the truth from both sides.*”

„Zo'n thema zie je eigenlijk pas achteraf. Het is ook heel fluïde en ik vind het lastig om het te verwoorden. Maar ja, je maakt zo'n album en dan heb ik toch het gevoel dat ik op een of andere manier moet vertellen waarover het gaat. Als artiest kom ik

uit het niets en de media hebben altijd een 'haakje' nodig om aandacht aan je te besteden...”

VanWyck is in recensies al met veel songschrijvers vergeleken. Van Joni Mitchell tot Leonard Cohen. Zelf noemt ze de Amerikaanse Gillian Welch en de Noorse Ane Brun als muzikanten met wie ze verwantschap voelt. Beiden zijn ruwweg generatiegenoten. Beiden schrijven hun eigen muziek, hebben hun eigen platenlabel en gaan consequent hun eigen weg. De één Amerikaans en de ander Europees. VanWyck zweeft tussen twee continenten. „Ik hou heel erg van americana, maar voel geen behoefte die stijl te imiteren”, zegt Oele.

In de afgedrukte teksten bij de cd en lp zijn in ieder nummer enkele woorden vet gedrukt. Oorspronkelijk een speelse subtiliteit bij de vormgeving, maar tegelijk méér dan dat. Als je de vetgedrukte fragmenten onder elkaar zet, laten ze zich lezen als poëzie. Christine Oele knikt: „Ik hoop dat de mensen daardoor op een andere manier naar die letters kijken. Een uiting van intuïtie en gestalte geven aan iets. Want dat is waar de plaat in feite over gaat. Bevestiging is er al genoeg in de muziek. Mijn liedjes zijn voor mensen die houden van mysterie; die de verbeelding graag laten prikkelen.”

VanWyck geeft zaterdag 7 december een concert in café de Amer, Amen.